

System príbuzenských vzťahov latinských kupcov Ostrihome a Stoličnom Belehrade v 13. – 14. storočí

ATILLA ZSOLDOS

Kľúčové slová: latinská populácia, štruktúra rodinných vzťahov, mešťania, Stoličný Belehrad, Ostrihom, 13. – 14. storočie

Stredoveké listinné pramene k dejinám Stoličného Belehradu, žiaľ, vo veľkej miere podľahli skaze a z tohto dôvodu máme o obyvateľoch mesta len veľmi kusé poznatky. Mešťania, ktorých poznáme podľa mena, sa obvykle objavujú len v jednom prípade, a preto je jednoducho nemožné posúdiť, či ten moment, v ktorom ho náš prameň spomína, bol v jeho živote typickým, alebo práve naopak, výnimočným. Vyskytujú sa, samozrejme, aj vzácne výnimky, keď niektorá zo stoličnobelehradských rodín zanechala po sebe stopu vo viacerých generáciách.

K nim môžeme počítať aj rod, ktorého príslušníci sú hlavnými aktérmi príbehu, trvajúceho od 40. rokov 13. storočia po koniec 30. rokov 14. storočia, ktorý sa však paradoxne ani neodohral v Stoličnom Belehrade – udalosti sa totiž viažu k vlastníctvu paláca v Ostrihome.¹ Napriek tomu môžeme čerpať väčšinu našich poznatkov o mešťanstve Stoličného Belehradu v období Arpádovcov práve z tohto príbehu.

Dá sa predpokladať, že niekedy krátko po tatárskom vpáde si istý belehradský mešťan menom Bonifác – ktoré napovedá jeho „talianský“ pôvod – vzal za manželku Katarínu, dcéru príslušníka ostrihomskej „talianskej“ komunity² Syrlyza, a s ňou získal ako veno polovicu svokrovho pozemku v Ostrihome. Z manželstva sa časom narodili dve dcéry a jeden syn. Roku 1265 Bonifácov medzičasom dospelý syn Gylys a manžel jednej z jeho sestier, Krištofov syn Ján,

¹ K prípadu ostrihomskeho paláca pozri: 1265: *A zichi és vásonkeői gróf Zichy család idősb ágának okmánytára. Codex diplomaticus domus senioris comitum Zichy de Zich et Vasonkeő I–XII.* Ed. Nagy Iván, Nagy Imre, Vég-hely Dezső, Kammerer Ernő, Lukcsics Pál. Budapest 1872 – 1931. (ďalej: Zichy) I., s. 13-14; táto a ostatné listiny sa v obsahovom prepise zachovali v rozsudkovej listine križiackeho konventu v Stoličnom Belehrade z roku 1235: Magyar Országos Levéltár, Diplomatikai Levéltár (ďalej: MOL, DL) 86 972. V nasledujúcom texte čerpáme informácie, pri ktorých nie je uvedený iný prameň, z tejto listiny.

² Výraz „talianský“ sa v jazyku arpádovskej doby nepoužíval v dnešnom zmysle slova („z Itálie“), ale bol súhrnným termínom, ktorým označovali všetky národy hovoriace novou latinčinou; mohol teda rovnako znamenať „valónsky“, ako aj italský alebo hispánsky. Podľa jazykovedných výskumov „Taliani“, žijúci v arpádovskom Uhorsku, boli z väčšej časti Valóni.

spoločne kúpili od Syrlyza aj druhú polovicu pozemku za 55 mariek. Bonifác v tomto čase už pravdepodobne nežil, ale jeho vdova Katarína áno. Z kúpnopredajnej listiny, ktorú vydalo mesto Ostrihom, vysvitá aj to, že spomínaný Ján pochádzal z mesta *Treiectum*, ktoré sa identifikuje buď ako Maastricht alebo ako Utrecht,³ nedá sa presne zistiť, o ktoré mesto ide v tomto prípade.⁴ Nie je to však podstatné, pretože Ján sa v našom príbehu viac nevyskytuje; s veľkou pravdepodobnosťou sa stalo, že Gylys neskôr prevzal aj Jánovu časť pozemku. Táto možnosť je pravdepodobná preto, lebo kontakty s Ostrihomom sa časom stále viac rozširovali: na pozemku dal Gylys postaviť palác, a v roku 1269 spolu so svojím ostrihomským partnerom Balduinom, synom župana Janinusa, odkúpil od Syrlyzovej druhej dcéry Margity majetok v Csolnoku. Tento majetok dostal Margitin nebohy manžel Bartolomej od svojho svokra Syrlyza (pravdepodobne ako časť manželkinho vena).⁵ Kým vyrástla ďalšia generácia príbuzenstva, Gylys sa vzdal svojich ostrihomských aktivít, a tak sa v našom príbehu viac nevyskytne ani jeho syn Ján. Gylys totiž pred križiackym konventom v Stoličnom Belehrade odovzdal „kvôli príbuzným a z iných príčin“ (*ratione proximitatis et aliarum causarum*) svoju časť paláca, teda jeho polovicu, Kate, dcére svojej sestry, ktorá bola vydatá za belehradského mešťana Umpuda. To sa stalo niekedy na prelome rokov 1270 – 1280. Je nápadné, že vtedy patrila Gylysovi len polovica paláca, hoci roku 1265 vlastnil už celý pozemok.

Vysvetlenie nachádzame v dvoch doplnujúcich údajoch. Vieme totiž o listine, ktorú vydalo mesto Ostrihom v období, keď bol richtárom Elkynus. Podľa nej ostrihomský mešťan Belo, syn Archinov, dal do zálohu svojmu švagrovi Viliamovi palác za 40 mariek. Elkynus bol podľa zachovaných údajov richtárom v rokoch 1277 až 1289,⁶ teda aj zálohovanie sa uskutočnilo niekedy v tomto období. Druhým prameňom, ktorý nám osvetľuje pozadie udalostí, je listina stoličnobelehradskej kapituly, ktorá potvrdzuje, že dcéra ostrihomského mešťana Archina⁷ vo svojom testamente odkázala Belovej dcére Kate, manželke stoličnobelehradského mešťana Umpuda – so súhlasom jej syna Mikuláša – palác, ktorý predtým jej brat Belo dal do zálohu jej manželovi, stoličnobelehradskému mešťanovi Viliamovi. Na základe toho je nepochybné, že Belo, syn ostrihomského Archina, si zobral Gylysovu druhú sestru za manželku a polovica

³ GRÄSSE, Johann Georg Theodor. *Orbis Latinus. Lexikon lateinischer geographischer Namen des Mittelalters und der Neuzeit*. Grossausgabe, bearb. und hrsg. von Helmut Plechl unter Mitarbeit von Sophie-Charlotte Plechl. Braunschweig: Klinkhardt & Biermann, 1972. Dostupné na internete:

<http://www.columbia.edu/acis/ets/Graesse/orblatt.html>

⁴ Staršia literatúra sa prikláňa k Maastrichtu, bližšie pozri: SZÉKELY, György. A székesfehérvári latinok és valonok a középkori Magyarországon. In KRALOVÁNSZKY, Alán (ed.). *Székesfehérvár évszázadai I*. Székesfehérvár 1972, s. 54.

⁵ 1269: *Árpádokori új okmánytár. Codex diplomaticus Arpadianus continuatus I – XII*. Vyd. Wenzel Gusztáv. Pest – Budapest : 1860 – 1874 (ďalej: ÁÚO) VIII., s. 252, porovnaj: DL 687.

⁶ 1277: ÁÚO IX., ref. 4, s. 187; 1282: *Monumenta ecclesiae Strigoniensis I – III*. Collegit et edidit Ferdinandus Knauz, Ludovicus Crescens Dedek. Strigonii 1874 – 1924, IV. Ad edendum praeparaverunt Gabriel Dreska, Geysa Érszegi, Andreas Hegedüs, Tiburcius Neumann, Cornelius Szovák, Stephanus Tringli. Strigonii – Budapestini 1999. (ďalej: MES) II., s. 156; 1284: MES II., s. 181; 1289: MES II., s. 249-250.

⁷ O Archinovi novšie pozri: ZSOLDOS Attila. Városlakók a királyi család szolgálatában. In *Történelmi Szemle*, 2005, roč. 47, s. 200-202.

paláca sa tak zrejme v rámci tohto manželstva dostala do jeho vlastníctva, pravdepodobne taktiež ako veno. Keďže o Belovi vieme, že sa narodil v roku 1249 (alebo krátko predtým),⁸ manželstvo uzavrel pravdepodobne niekedy na prelome 60. a 70. rokov 13. storočia. Jeho dcéra Kata sa vydala za stoličnobelehradského mešťana, rovnako ako Belova sestra, ktorej meno však nepoznáme. Kata si vzala Umpuda, neznáma sestra Viliama, ktorého otec – ako z našich prameňov vieme – mal meno Dávid. Vlastnícke právo na palác sa teda opäť sústredilo v rukách Katy a jej manžela Umpuda: jednu polovicu dostali od Gylysa, druhú na základe poslednej vôle Belovej sestry, vdovy po stoličnobelehradskom Viliamovi. K tomuto došlo niekedy po roku 1298, pretože Viliam sa spomína v inej veci roku 1298 ešte ako živý.⁹

V tomto bode na istý čas strácame niť príbehu, a až o štvrt' storočie na ňu opäť narazíme. Roku 1325 sa totiž pred predstavenstvo mesta Ostrihom dostavil zať Umpuda, manžel jeho dcéry Heleny, ďalej stoličnobelehradský mešťan Eliáš, syn Karanchov, aj s druhom Matúšom, synom Andreja, taktiež zo Stoličného Belehradu. Vo svojom mene, ako aj v mene dvoch ďalších Umpudových dcér Margity a Alžbety, ako aj svojho syna Jána, deklarovali svoj nárok na palác. V tom čase bol totiž palác v rukách suseda Petra, syna Bachena. Ostrihomský richtár a rada vyhlásili v meste požiadavku Belehradčanov týkajúcu sa paláca, aby všetci, ktorí chcú v súvislosti so svojimi právami vystúpiť proti ich nároku, mohli urobiť potrebné kroky. Svojším spôsobom sa však do záležitosti nezamiešal Peter, syn Jána, ktorý v tom čase palác obýval, ale iný ostrihomský mešťan Ján, syn Frankyna, vyhlásiac, že podľa jeho vedomostí patrí vlastnícke právo na palác jeho príbuznému Šimonovi, synovi Alexandra. Mesto preto nariadilo, aby tak Belehradčania, ako aj Šimon, preukázali doklady, ktoré dokazujú ich vlastnícke nároky. Šimon sa v stanovenú dobu pred súd nedostavil, ale Belehradčania svoje doklady predložili.

Medzičasom sa obe strany obrátili so žiadosťou o podporu aj ku kráľovi. V ďalšom kole predjednávania spornej veci Šimonov zástupca predložil listinu Karola I., ktorou kráľ nariadil odročenie sporu, ale Eliáš a Matúš súčasne predložili inú kráľovskú listinu s úplne opačným znením, ktorou panovník nariadil mestu Ostrihom, aby na základe listín, ktoré predložili Belehradčania, vynieslo rozhodnutie. Predstavenstvo mesta sa podriadilo tomuto rozkazu a palác prisúdilo Belehradčanom, a odporcom, Šimonovi a vdove po jeho druhovi Belovi, prikázali navždy mlčať v predmetnej veci.

V tomto bode do príbehu vstupujú nové postavy. Medzi nich musíme počítať spomenutú vdovu po Belovi, keďže je celkom nepravdepodobné, že by to bola Gylysova sestra a ona by ako spoluzájemkyňa Šimona, Alexandrovho syna, viedla spor voči svojim vlastným vnúčatám. Rozuzlenie môžeme hľadať v predpoklade, že Gylysova sestra bola skutočne prvou manžel-

⁸ Porovnaj: 1249: MES I., ref. 5, s. 379.

⁹ 1298: *Hazai oklevéltár 1234 – 1536*. Eds. Nagy Imre, Deák Farkas és Nagy Gyula. Budapest 1879, s. 163-164.

kou Bela, a po jej smrti sa Belo znova oženil. Šimon, syn Alexandrov bol zrejme blízky príbuzný tejto ženy – možno jej brat. Vysvetlenie si žiada aj fakt, prečo v spore nebol odporcom Stoličnobelehradčanov Peter, syn Jána, ktorý bol synom Bachena, ak palác bol v jeho rukách v čase sporu a navyše – ako vyplýva z rozsudkovej listiny – mal v rukách aj listiny vzťahujúce sa na palác, ktoré mal odovzdať Šimonovi a vdove po Belovi. Odpoveď možno nájsť v predpoklade, že Peter, syn Jána a vnuk Bachena, mal palác v zálohu.

Takto načrtnutý príbeh nám prináša množstvo cenných informácií o mešťanoch Stoličného Belehradu v 13. storočí. Ako celkom výnimočné môžeme hodnotiť, že do nášho obzoru sa dostávajú aj ženy, a vďaka mnohým hospodárskym vzťahom dostávame možnosť nahliadnuť aj do sobášnych zvyklostí mešťanstva. V našom príbehu spoznávame štyri manželky stoličnobelehradských mešťanov, z ktorých traja si zobrali meštianske dcéry z Ostrihomu (Bonifác – Katarína, Viliam – Archinova dcéra, Umpud – Kata) a jeden sa oženil s dievčaťom z mesta, z ktorého sám pochádzal (Eliáš – Helena). Ak sa pozrieme na manželov stoličnobelehradských dievčat, dostaneme iný obraz: jeden ostrihomský manžel (Bonifácova dcéra – Belo), jeden zahraničný (Bonifácova dcéra – Ján z Maastrichtu / Utrechtu) a jeden miestny (Helena – Eliáš). Aj z tejto malej vzorky vidno, že manželstvá sa vo výrazne vysokej miere uzatvárali s mešťanmi z Ostrihomu. V pozadí tohto javu môže stáť bezpochyby fakt, že popri Stoličnom Belehrade bol v Uhorsku v období Arpádovcov Ostrihom druhým centrom „talianskej“ komunity, a je teda prirodzené, že príslušníci týchto komunit hľadali partnerov pre svoje deti medzi sebou. V prípade manželstva stoličnobelehradského Bonifáca a ostrihomskej Kataríny je pravdepodobný tento predpoklad, ale v prípade dcéry ostrihomského Archina už pokrívajúca, keďže o jej otcovi vieme, že do krajiny prišiel krátko po roku 1244 a napokon, nepatril ani medzi valónsku skupinu „talianskeho“ spoločenstva, ale bol Benátčan. Okrem súdržnosti stoličnobelehradskej a ostrihomskej „talianskej“ komunity mohla pri častom uzatváraní manželstiev medzi členmi dotknutých rodín zohrávať úlohu aj iná skutočnosť. V prvom rade išlo o obchodné vzťahy medzi oboma mestami. Ako vieme, v polovici 13. storočia sa zo Stoličného Belehradu dovážalo do Ostrihomu súkno, ale nebolo by prekvapením ani zistenie, že Belehradčania zásobovali ostrihomský trh šomodským vínom, ktorým dopĺňali ponuku vín z vinohradov z okolia Ostrihomu. To, že v pozadí častých manželstiev stáli obchodné kontakty, je pravdepodobné tvrdenie, pretože by vysvetľovalo aj dôvod, na čo potrebovala stoličnobelehradská meštianska rodina palác v Ostrihome. Na otázku je však možné dať viacero odpovedí, ale určite patrí na popredné miesto myšlienka, že palác plnil funkciu akéhosi „vysunutého pracoviska“. Tento predpoklad by potvrdzovala aj ďalšia skutočnosť, že vo vlastníckych vzťahoch paláca sa neobjavujú všetci členovia oboch stoličnobelehradských príbuzenstiev – potomkov Bonifáca a Dávida. Pramene mlčia o Jánovi, Gylysovom synovi a Viliam, syn Mikuláša, sa sám rozhodol, že v matkinom testamente sa vzdá svojej časti v prospech svojej príbuznej Katy a jej manžela Umpuda. K tomu by zrejme nebolo došlo, ak by aj Mikuláš bol zainteresovaný do obchodných vzťahov s Ostrihomom. Ak zosumarizujeme

všetky poznatky, zdá sa, že to bol Gylys, ktorý vybudoval ostrihomské kontakty a nasledujúce jeho príklad vstúpil do obchodu aj jeho spolumešťan Viliam, syn Dávidov. Ich synovia, Gylysov syn Ján a Viliamov syn Mikuláš, z nejakých príčin nepokračovali v otcových podnikateľských aktivitách a tak sa podnik dostal do rúk Umpuda, manžela Gylysovej netere Katy, ktorý pochádzal taktiež zo Stoličného Belehradu. (Rovnaký obchodný vzťah možno predpokladať v pozadí manželstva tej Bonifácovej dcéry, ktorá sa stala manželkou utrechtského – alebo maastrichtského – Jána, syna Krištofa).

Hmlistým bodom príbehu je prerušená kontinuita obchodu: nevieme, prečo nastala situácia, v dôsledku ktorej sa palác dostal z rúk Umpuda (alebo jeho potomkov). S veľkou pravdepodobnosťou tu môžeme hľadať súvislosť s nepokojnou politickou situáciou, ktorá nastala po smrti kráľa Ondreja III. V auguste 1301 obsadil Ostrihom Ivan (Ján) z Kőszegu z rodu Hédeurovcov v mene českého kráľa Václava, ktorého zvolili za uhorského protikráľa voči Karolovi. Roku 1302 prebiehali boje medzi zástancami Karola a Václava na území stolice Fejér.¹⁰ Roku 1304 vtiahol do Ostrihomu český kráľ Václav II., otec v Uhorsku vládnuceho Ladislava a vyplienil klenotnicu katedrály. Roku 1306 zase kráľ Karol I. vyhnal po obliehaní z Ostrihomu Ivana z Kőszegu, stojaceho na strane Václava a v októbri 1313 mesto obsadil Matúš Čák, aby na začiatku nasledujúceho roku mesto a hrad opäť zbral kráľ Karol.¹¹ Všetky tieto udalosti zrejme znemožnili, aby stoličnobelehradskí mešťania mohli na obvyklej úrovni udržiavať svoje dovtedy prosperujúce podnikanie s Ostrihomom a k oživeniu ktorého, ako sa zdá, nedošlo ani po upokojení situácie. Dôvod nepoznáme. V každom prípade je nezvratným faktom, že vo veci paláca dali Eliáš, syn Karanca a Matúš, syn Ondreja, okamžite po návrate do Stoličného Belehradu prepísať rozsudkovú listinu ostrihomského súdu križiackemu konventu v Stoličnom Belehrade,¹² a napokon o dva roky neskôr – v júni 1327 – taktiež oni dvaja v mene celého príbuzenstva predali palác tekovskému županovi Imrichovi z Becse, a to len za 32 mariek.¹³ Mimoriadne nízka suma – ako sme už uviedli, v roku 1265 stála len polovica pozemku 55 mariek – sa dá vysvetliť tým, čo potvrdzuje aj kúpnopredajná zmluva vystavená ostrihomskou kapitulou, že palác už od dávna stál opustený (*pallacium [...] ab antiquo desolatatum*), čo zanechalo stopy aj na jeho vzhľade.

Nakoniec musíme preskúmať otázku, nakoľko je obraz, ktorý sa nám vytvoril na základe vyššie uvedených prameňov, charakteristický pre mešťanstvo Stoličného Belehradu v 13. storočí. Z doteraz uvedeného je celkom jasné, že stoličnobelehradské a ostrihomské rodiny, ktoré sa

¹⁰ 1302: *Anjoukori okmánytár. Codex diplomaticus Hungaricus Andegavensis I – VII*. Ed. Nagy Imre, Nagy Gyula. Budapest, 1878 – 1920. I., s. 41-43.

¹¹ K dejinám Ostrihomu na začiatku 14. storočia pozri: GYÖRFFY, György. *Az Árpád-kori Magyarország történeti földrajza. Geographia historica Hungariae tempore stirpis Arpadianae I – IV*. Budapest 1987 – 1998, II., s. 244-245 a 248; porovnaj tiež: KRISTÓ, Gyula. I. Károly király harcai a tartományurak ellen (1310 – 1323). In *Századok*, 2003, roč. 137, s. 309 a 311-312.

¹² 1325: MOL, DL 86 972.

¹³ 1327: MOL, DL 86 988.

dostali do kontaktu v súvislosti s palácom, patrili vo svojich mestách k elitám. O Archinusovi môžeme dokonca povedať aj viac, nakoľko sa dostal do vyslovene dôverného vzťahu s kráľovskou rodinou, dokonca jeho syn dostal preto meno Belo, lebo jeho krstnou matkou bola kráľovná Mária, manželka Bela IV. Nie je teda prekvapujúce, že rodina zastávala v ostrihomskom meštianskom spoločenstve popredné miesto: tak Archinus, ako aj Belo, zastávali počas svojho života post richtára. To všetko samo o sebe vytvára predpoklad, že oba stoličnobelehradské rody, ktoré sa s Archinom dostali do príbuzenstva, taktiež nepatrili vo svojich komunitách, teda v radoch meštianskeho obyvateľstva Stoličného Belehradu, k bezvýznamným. Potvrzuje to napríklad aj listina taverníka Dominika, ktorý tento post zastával v rokoch 1293 – 1300. V nedatovanom dokumente, ktorým odročil spor medzi mestom Stoličným Belehradom a vesprímskym biskupom, nachádzame medzi menovite spomenutými Belehradčanmi rovnako Gylysa (jeho meno bolo napísané vo forme Gilus), ako aj Dávidových synov Viliama a tiež Henricha, ktorý však v záležitosti okolo paláca nefiguruje.¹⁴ Nie je teda vylúčené, že stoličnobelehradského richtára, ktorý sa spomína roku 1291 a ktorého meno pramene uvádzajú len iniciálou „G“, možno stotožniť práve s Gylysom.¹⁵

Oba stoličnobelehradské rody, ktoré sme spoznali vďaka spletitej záležitosti okolo ostrihomského paláca, patrili k „talianskej“ skupine meštianstva, na čo poukazujú i mená, vyskytujúce sa v príbuzenstve – Bonifác a Gylys (alebo Gilles), respektíve Viliam (Vyllam). Žiaľ, okrem analýzy mien nemáme inú istejšiu oporu pri určovaní etnickej príslušnosti stoličnobelehradských mešťanov v období vlády Arpádovcov.¹⁶ Do 20. rokov 13. storočia vieme identifikovať potomkov spomínanej „talianskej“ komunity podľa charakteristických valónskych mien. V prameňoch sa spomína roku 1259 Jakub, syn Gekminusa, roku 1276 Ján, syn Rubinusa, roku 1285 Jordan, syn vtedy už zosnulého Baltinusa.¹⁷ Mená *Gekmin*, *Rubin* a *Baltinus*, ktorý zodpovedá asi menu Balduin, sú charakteristické aj pre členov ostrihomskej „talianskej“ komunity.¹⁸ Otcovia žili pravdepodobne v prvej polovici, respektíve v polovici 13. storočia a je pozoruhodné, že kým oni nosili mená, ktoré jednoznačne poukazujú na valónsky pôvod, ich synovia žijúci v druhej polovici storočia, resp. na jeho konci, už dostávali mená z etnického hľadiska neutrálne. Tento jav s veľkou pravdepodobnosťou môžeme dať do súvisu s asimiláciou pôvodne zvyásadneného „talianskeho“ spoločenstva a iných hostí – väčšinou

¹⁴ (okolo 1293 – 1300): Magyar Országos Levéltár, Diplomatikai Fényképgyűjtemény (ďalej: MOL, DF), 200063.

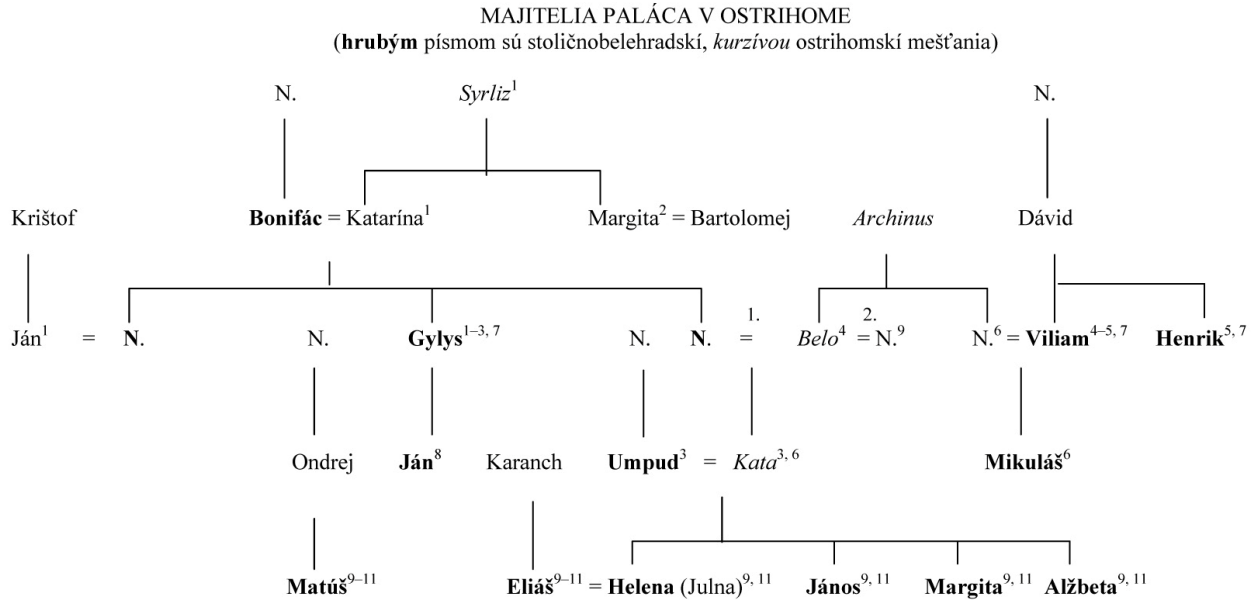
¹⁵ (1291): *Az Árpád-házi királyok okleveleinek kritikai jegyzéke. Regesta regum stirpis Arpadianae critico-diplomatica I – II.* Ed. Szentpétery Imre, Borsa Iván. Budapest 1923 – 1987. II/4., s. 44-45.

¹⁶ K etnickému zloženiu miest v období Arpádovcov pozri: SZALAY, József. *Városaink nemzetiségi viszonyai a XIII. században.* In *Századok*, 1880, roč. 14, s. 533-557, (najmä 547-548); HÓMAN, Bálint. *A magyar városok az Árpádok korában.* Budapest 1908, s. 46-52.

¹⁷ Porovnaj: 1259: *Hazai okmánytár. Codex diplomaticus patrius Hungaricus I – VIII.* Vyd. Nagy Imre, Paur Iván, Ráth Károly és Véghely Dezső. Győr – Budapest : 1865 – 1891, (ďalej: HO), VI., s. 101; 1276: MOL, DL 49 224; 1285: HO VIII., s. 239.

¹⁸ Analýzu mien ostrihomského „talianskeho“ meštianstva pozri v: SZÉKELY, ref. 3, s. 53-56.

maďarskej etnicity, ktorá začala po roku 1237. Zdá sa teda, že asimilácia starej stoličnobelehradskej „talianskej“ kolónie s Maďarmi sa v druhej polovici 13. storočia nielenže začala, ale už aj značne pokročila.

1. 1265: Zichy I., s. 13–14; 2. 1269: ÁÚO VIII., s. 252; 3. (po 1265): DL 86 972; 4. (okolo 1277–1289): DL 86 972; 5. 1298: Hazai, s. 163–164; 6. (po 1298): DL 86 972; 7. (okolo 1293–1300): DF 200 063; 8. 1312: *Károly János: Fejér vármegye története I–V.* Székesfehérvár 1896–1904. II., s. 693 a 693–694; 9. 20. máj 1325: DL 86 972; 10. 25. máj 1325: DL 86 972; 11. 1327: DL 86 988.

Cituj:

ZSOLDOS, Attila. Systém príbuzenských vzťahov latinských kupcov Ostrihome a Stoličnom Belehrade v 13. – 14. storočí. In *Forum Historiae*, 2012, roč. 6, č. 1. ISSN 1337-6861.
http://www.forumhistoriae.sk/FH1_2012/texty_1_2012/zsoldos.pdf

...

Akademik Attila Zsoldos je vedúcim vedeckým pracovníkom a vedúcim oddelenia stredoveku Historického ústavu Maďarskej akadémie vied. Oblasťou jeho vedeckého výskumu je obdobie Arpádovcov a počiatky uhorského štátu. Je autorom niekoľkých desiatok vedeckých štúdií a viacerých monografií: The Legacy of Saint Stephen. Budapest, 2004, 168 s.; Az Árpádok és asszonyaik. A királynéi intézmény az Árpádok korában. Budapest, 2005, 227 s.; Családi ügy. IV. Béla és István ifjabb király viszálya az 1260-as években. Budapest, 2007, 171 s.; Nagy uralkodók és kiskirályok a 13. században. Budapest, 2009, 104 s.; Magyarország világi archontológiája 1000 – 1301. Budapest, 2011, 382 s.

Kontakt: azsoldos@tti.hu